

Men Betænkningen vil udvise, og den ærede Ordfører vil sikkert gøre Rede for, at det Standpunkt, vi havde stillet os paa, var, reelt set, aldeles holdbart. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 13de Valgkreds (Meyer) var overordentlig langt ude i sin Lovprisning af Søbade, han var mere royalistisk end Kongen selv, som man siger. Det ærede Medlem ved dog ogsaa, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds har oplyst, og hvad enhver, som har beskæftiget sig med denne Sag, ved, at det slet ikke er af Hensyn til Strandbadene, at dette Spørgsmaal er rejst, men at det er af Hensyn til Fæstningen. Det er Fæstningen, der driver Anstalterne bort fra Kjøbenhavns Nærhed. Naar man nu kaster sig over Spørgsmaalet om Strandbade, er det ikke andet end et Paaskud, hvorved man hager sig fast til den Plads for Anstalten, man af Hensyn til Naturskønhed o. s. v. sætter Pris paa.

Til det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds skal jeg endnu gøre et Par Bemærkninger. Han sagde, at han var bleven skuffet ved, at Mindretallet, der holdt paa Viborg, nu anbefalede Bregninge, idet han underhaanden havde faaet den Opfattelse, at vi vilde foretrække Straarup. Det ærede Medlem kan sikkert have Ret i denne Opfattelse, og jeg skal yderligere gøre Rede for, hvorledes det hænger sammen. Jeg har erklæret ikke blot i Udvalget, men ogsaa over for Deputationen fra Kolding, at for saa vidt Viborg skulde falde for Afstemningen her i Tinget, betragtede jeg Straarup aldeles afgjort som Nummer to. Men efter at vi nu ved den Pression — man kunde næsten sige utiladelige Pression — der er øvet paa Udvalget, ere blevene tvungne til at tage Hensyn til Professor Kellers Ønske — og han nægter jo at gaa til Viborg — have vi i Udvalget ment, at saa skal han ogsaa have sit Ønske opfyldt fuldt ud, der skal da ikke være noget Mellemstandpunkt, Anstalterne skulle da lægges ved Bregninge. Det er Professor Kellers Ønske, og det har Ministeren faaet trumfet igennem, og vi maa derfor frafalde vort i øvrigt i Realiteten forsvarlige Forslag, fordi vi ikke ere i Stand til at gennemføre det. Derfor følge vi Ministerens Forslag og gøre det til Dels ogsaa af den almindelige politiske Grund, at saa har Regeringen hele Ansvar for denne Sags Ordning.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Den sidste ærede Taler tvinger mig til at give nogle Oplys-

ninger, som ville tage nogen Tid, og som jeg ellers kunde have sparet mig. Jeg maa begynde med at vise, hvorledes Forholdet virkelig er. Man siger, at det er Fæstningen, som tvinger Anstalterne over til Bregninge. Dertil svarer jeg ubetinget nej. Det er ganske rigtigt, at Direktionens tvende Medlemmer have udtalt sig saaledes, som der staar; men jeg kan ogsaa oplyse det ærede Medlem om, at jeg har udtalt til Formanden, at jeg ikke tager Spor af Hensyn dertil, og hvis de to andre Medlemmer af Direktionen ville gøre deres Forbliven i Direktionen afhængig deraf, maatte de for mig gøre det. Jeg siger altsaa udtrykkelig, at det er ikke Fæstningen, som har haft noget at betyde. For mig er det udelukkende Hensynet til, hvad der er bedst for Anstalterne, og det, jeg først og fremmest tager Hensyn til, er da, hvad der er bedst for de ulykkelige Børn. Men derefter mente jeg, at der ogsaa maatte tages Hensyn til, hvad der var økonomisk rigtigt, hvad der bedst kunde sikre Anstaltens Bestaaen, hvad der kunde betale sig bedst. Det er rigtigt, at jeg allerede i Efteraaret ønskede en Forhandling med det ærede Finansudvalg for at gøre det en Meddelelse om denne Sag og for om muligt at faa at vide, hvorledes Finansudvalget vilde stille sig til et Forslag, som jeg i saa Fald havde agtet at fremsætte paa Finansloven angaaende en Bevilling til en Udvidelse af de Kellerske Anstalter og eventuelt en Flytning. Med Hensyn til Flytningen har jeg allerede sagt, at det var ikke Hensynet til Fæstningen, som gjorde, at jeg ønskede den, men derimod ønskede jeg at tage Hensyn til Rigsdagens og særlig til Folketingets Ønsker. Jeg vidste, at de fleste Repræsentanter i Folketinget vare Mænd, som af Erfaring forstode, hvad det vil sige, naar fattige Familier havde aandssvage Børn i deres Hjem og ikke kunde blive af med dem, og jeg var derfor, som jeg udtalte, da jeg forelagde Lovforslaget, vis paa, at jeg her vilde møde Sympati for et saadant Lovforslag. Jeg følte mig ogsaa sikker paa, at man i Folketinget vilde forhandle denne Sag med mig saadan, at man tog Hensyn til, hvad der var bedst for Sagen, og derimod ikke tog andre Hensyn. Det er rigtigt, at jeg udtalte under Forhandlingerne med Udvalget, at jeg mener, det var i økonomisk Henseende rigtigst at komme til Vestjylland, og at der efter min Mening var adskilligt, som kunde tale derfor, men jeg lod tillige tydelig forstaa, at jeg ikke havde valgt eller tænkt paa noget bestemt